
Po setmění

Odsouzení k doživotnímu vězení Grace Brooksteinové – úhrnný trest sto let za všech pět obvinění – se stalo hlavním tématem novinových zpráv po celém světě. Grace už nebyla pouhá žena, jedinec s myšlenkami, nadějemi a lítostmi. Stala se symbolem veškeré chamtivosti, korupce a zkaženosti v Americe, sil zla, které přivedly zemi na pokraj ekonomického kolapsu a způsobily tolik bolesti a úzkosti. Když ji vyváděli ze soudní síně, aby vyčkala na převoz do nápravného zařízení pro ženy v Bedford Hills, krvežíznivý dav do ní strkal a pokřikoval na ni. Nějaké ženě se podařilo škrábnout Grace po tváři dlouhými akrylovými nehty. Záběry Grace Brooksteinové, jak nastupuje do policejního antonu a drží si krvácející tvář, zaplavily Ameriku. Konečně padl někdo mocný.

Po hrůzostrašné a osamělé noci v cele si směla Grace v pět hodin ráno zatelefonovat. Instinkt jí velel, aby se spojila s rodinou.

„Gracie?“ Honořin hlas zněl velmi ospale. „Jsi to ty?“

Díkybohu. Honor. Je doma. Grace se ulehčením málem rozplakala.

„Ano, jsem to já. Ach, Honor, to je hrozné. Nechápu, co se stalo. Obhájce mě ujišťoval, že všechno dobře dopadne, ale –“

„Kde teď jsi?“

„Ve věznici. Pořád jsem v New Yorku, ale... ale nevím kde přesně. Je to strašné. Zítra mě mají převézt. Někam blíž k tobě, snad do Bedfordu. To by bylo lepší. Honor, musíš mi pomoci.“

Zavládlo delší ticho, než se Honor ozvala. „Nevím, jak bych mohla, Gracie. Soud tě uznal vinnou.“

„Já vím, ale –“

„A ani ty sis během procesu zrovna nepomáhala. Už jen to tvoje *oblečení*. Co sis myslela?“

„To Frank Hammond mi řekl, abych se tak oblékla!“

„Vidíš, zase je to tady. Connie má pravdu.“

Grace neměla daleko k slzám. „Jakou pravdu?“

„O tobě. Jenom se poslouchej, Grace: ‚Lenny mi řekl. Obhájce mi řekl. John mi řekl.‘ Kdy hodláš převzít zodpovědnost za své konání? Za svůj život? Už dávno nejsi tatínkova holčička, Grace. Nemůžeš očekávat, že já a Connie budeme řešit tvoje problémy za tebe.“

Grace se kousla do rtu tak silně, až začal krváčet. Zoufale potřebovala sestřinu podporu, ale Honor ji jenom pokárala. A s Connií by to zjevně dopadlo stejně.

„Prosím, Honor! Nevím, na koho se mám obrátit. Nemohla bys o to požádat Jacka? Je senátor, musí mít určitý vliv. Tohle je strašlivý omyl. Já žádné peníze neukradla. A Lenny by nikdy –“

„Je mi líto, Grace. Jack se do toho nemůže zapojovat. Tento druh skandálu by nás zničil.“

„Zničil vás? Honor, jdu pod zámek! Lenny je mrtvý, obviněný ze zločinu, o kterém ty *víš*, že ho nespáchal.“

„Tak tohle nevím, Grace. Pro všechno na světě, probuď se! Peníze nemohou jen tak zmizet. Samozřejmě že je Lenny shrábl. Vzal je a tebe nechal držet pytel.“

Ta slova pro Grace znamenala nůž do srdce. Bylo už tak zlé, že neznámí lidé považují Lennyho za zloděje. Jenže Honor ho přece znala. *Znala* ho. Jak tomu může věřit?

Honor s mrazivou konečností pronesla poslední slova: „Sama sis ustlala, Grace. Je mi líto.“ Spojení se přerušilo.

Je ti líto?

To mně také.

Sbohem, Honor.

Cesta v policejní dodávce do věznice v Bedford Hills byla dlouhá a nepohodlná. V autě mrzlo a vnitřek páchl a ženy uvnitř se choulily k sobě, aby se zahřály. Grace si prohlížela jejich obličeje. Tyto ženy s ní neměly nic společného. Některé byly vystrašené. Některé vzdorné a další zoufalé. Ale všechny se vyznačovaly tvrdými rysy poznamenanými chudobou a vyčerpáním. Dívaly se na Grace otevřeně nenávisťnými pohledy.

Grace zavřela oči. Má devět roků a je s otcem v East Hamptonu. Je Štědrý den a Cooper Knowles ji zvedá na ramena, aby nasadila na stromek hvězdu.

„Zvládneš to, Grace. Jenom se trochu natáhni!“

Stojí na pódiu, už patnáctiletá, obklopená kamarádkami z gymnastiky. Rozhodčí jí navléká na krk zlatou medaili. Grace hledá v publiku matčin obličej, ale není tam. Trenér jí poradil: „Zapomeň na to, Grace. Jestli chceš být vítězem, musíš vyhrávat pro sebe, ne pro jiné.“

Její svatební noc. Lenny se s ní miluje, zvolna a něžně. „Hodlám o tebe pečovat, Grace. Už nikdy se nebudeš muset o nic starat.“ A Grace mu odpovídá: „Miluju tě, Lenny. Jsem tak šťastná.“

„Vystupte!“

Dozorkyně surově popadla Grace za paži. Grace si vůbec nevšimla, že dodávka zastavila. Za okamžik se třásla chladem na opuštěném dvoře s ostatními vězeňkyněmi. Bylo pozdní odpoledne, skoro tma, a na zemi ležel sníh. Před Grace se tyčila ponurá budova z šedého kamene. Za ní, po její levici a pravici, se táhla řada za řadou plotů zakončených ostnatým drátem ostře vyčnívajícím na pozadí nachové noční oblohy. Grace se přistihla, že pláče, a zastyděla se.

„Vítejte v Bedford Hills, dámy. Užijte si to tady.“

Uplynuly tři hodiny, než se Grace ocitla v cele, kterou měla sdílet s dalšími dvěma ženami. V té době již věděla, že v Bedford Hills nepřečká ani týden a už vůbec ne zbytek života.

Musím se dostat ven! Musím se spojit s Johnem Merrivalem. John mě odtud dostane.

Nejhorší byla tělesná prohlídka. Bezohledná, ponižující, záměrně naplánovaná tak, aby zbavila vězně jakékoliv lidské důstojnosti. Fungovalo to. Vězeňský lékař jí vsunul do vagíny zrcátko a odebral kontrolní stěr. Potom se Grace musela hluboce předklonit, zatímco prst potažený latexem prohledával její konečník, pravděpodobně kvůli možnosti, že by v něm skrývala drogy. Hledání vši provázelo bolestivé tahání za pubické ochlupení. Během celého procesu se dozorcí obou pohlaví smáli a pronášeli nechutně oplzlé poznámky. Grace se cítila jako znásilněná.

Poté ji nahnali jako dobytče do vlažné sprchy a nařídili, ať se umyje antiseptickým mýdlem, z něhož ji páčila pokožka. Stále nahá pak stála v řadě na ostříhání vlasů na kluka. Stříhání trvalo sice jenom patnáct sekund, ale byla to trýznivá procedura, která okradla Grace o její ženskost, o celkovou identitu ženy. Svoje vlastní šaty už Grace neuvládla. Byly pryč včetně ostatních osobních věcí, které měla předtím na sobě. Nenechali jí ani snubní prsten. S bolestivým kroucením jí ho stáhli z prstu. Dostala troje spodní kalhotky, podprsenku, která jí nepadla, a hrubou oranžovou vězeňskou uniformu o dvě čísla větší, než by potřebovala.

„Sem.“

Statná dozorkyně otevřela dveře cely a strčila Grace dovnitř. Na kavalcích v chmurné krabici o rozměru čtyři krát tři metry seděly dvě Latinoameričanky. Když Grace vklopýtala dovnitř, zamumlaly něco španělsky jedna ke druhé, ale jinak si jí nevšimaly.

Grace v sobě našla zbytky odvahy a otočila se k dozorkyni. „Došlo k omylu. Ráda bych hovořila s ředitelem věznice, prosím. Jsem přesvědčená, že mě převezli do nesprávného zařízení.“

„Opravdu?“

„Ano. Toto je věznice s nejvyšší ostrahou. Byla jsem odsouzená za podvod a ne za vraždu. Nepatřím sem.“

Latinoameričanky vytřeštily oči. Jestli tím překvapila i dozorkyni, tak to na ní nebylo vidět. „S ředitelem se můžete setkat teprve zítra ráno. Teď jděte spát.“ Dveře cely se zabouchly.

Grace ležela na kavalci na zádech. Nemohla usnout. Její myšlenky běžely jako o závod.

Zítřejší se sejdu s ředitelem věznice. Převezou mě do lepšího vězení. Tohle bude první krok. Potom zavolám Johnovi Merrivalemu a začnu připravovat odvolání.

Měla předtím zavolat raději Johnovi. Netušila, jaký pitomý, dětinský podnět jí přiměl, aby se obrátila na Honor. Přiznat si, že nemůže spoléhat na rodinu, bylo těžké, ale reálné. Musela se s tím vyrovnat.

Lenny bral Johna jako bratra. Teď je mou rodinou John. Je všechno, co mám.

Najmutí Franka Hammonda byla jednoznačně obrovská chyba. Ale Grace to neměla Johnovi za zlé. Teď musí jít kupředu.

Zítřejší. Zítřejší bude všechno lepší.

Frank Hammond seděl sám ve svém autě na opuštěném parkovišti. Díval se, jak se ze stínu noří postava jeho klienta a kráčí k němu. Muž se každou sekundu nervózně ohlížel ve strachu, že ho někdo pozoruje.

Vypadá tak žalostně, pomyslel si Velký Frank. Tak slabě. Jako srnec lapený ve světle reflektorů. Nikdo by tohoto muže nepodezíral, že dokáže udělat něco tak troufalého. Řekl bych, že právě proto mu to prošlo.

Muž přisedl do auta a podal Frankovi Hammondovi nějaký papír.

„Co je to?“

„Stvrzenka. Telegrafický převod proběhl před hodinou.“

„Na můj zahraniční účet?“

„Samozřejmě. Přesně jak jsme se dohodli.“

„Děkuji.“

Pětadvacet milionů dolarů. To je spousta peněz. Ale budou stačit? Po veřejném selhání v obhajobě Grace Brooksteinové byla pověst Franka Hammonda v troskách. Už si ho nikdo nemusí najmout. Jenže na sebelítost bylo příliš pozdě.

„Doufám, že jste spokojený s odvedenou prací.“

Jeho klient se krátce usmál. „Velmi spokojený. Plně vám důvěřovala.“

„Pak je tedy náš obchod ukončený.“

Frank Hammond nastartoval. Klient mu ještě položil ruku na paži.

„Neexistuje žádná možnost pro odvolání nebo ano?“

„Vůbec žádná. Samozřejmě za podmínky, že FBI nenajde chybějící peníze. Ale to se nestane, že ne, Johne?“

„Ne. Nestane. N-ne v tomto životě.“

John Merrivale si dovilil malý úsměv. Pak vystoupil a tiše zmizel ve tmě.

Ředitel věznice James McIntosh byl zvědavý. Jako všichni v zemi i on věděl, kdo je Grace Brooksteinová. Žena, která pomohla manželovi zpronevěřit miliardy dolarů a potom během soudního procesu nepochopitelně vystupovala jako Marie Antoinetta, čímž si ještě více zneprátelila Američany dychtící po pomstě.

Pětapadesátiletý ředitel McIntosh byl unavený muž bez iluzí, s ubývajícími šedivými vlasy a tenkým šedivým knírkem. Byl inteligentní a nechyběl mu soucit, ačkoliv Grace Brooksteinová ho u něj zrovna nevzbuzovala. Většina žen, které skončily v Bedford Hills, měla za sebou život jako vystřižený z Dickensových románů. Znásilněné otci, mlácené manželé, nucené k prostituci a braní drog už od mladistvého věku. Mnoho z nich nikdy nedostalo šanci vést normální, slušný život.

Grace Brooksteinová byla jiná. Měla všechno, přesto chtěla ještě víc. Ředitel McIntosh neměl pochopení pro tak nepokrytou nenasytost.

James Ian McIntosh nastoupil k vězeňské službě proto, že upřímně věřil, že může dělat dobro. Že může něco změnit. *Jak špatný vtíp!* Po osmi letech v Bedford Hills měl mnohem skromnější cíle: jít do důchodu s plným duševním zdravím i penzí.

James McIntosh nechtěl mít Grace Brooksteinovou v Bedford Hills. Přel se kvůli tomu se svými nadřízenými.

„No tak, dopřejte mi klid. Ta ženská je bílý límeček. Navíc chodící roznětka vzpoury. Polovina mých vězeňkyň má v rodině lidi, kteří přišli po krachu Quora o práci. A druhá polovina ji bude nenávidět, protože je bohatá, běloška a chodila k soudnímu procesu v norkovém kožichu.“

Ale marně. Grace poslali do Bedford Hills právě proto, že byla tak nenáviděná. Nikde jinde by ji nedokázali ochránit.

Nyní, pouhý necelý den po vynesení rozsudku, už začala dělat potíže. Chtěla se s ním sejít, jako by řediteloval nějakému hotelu. *V čem je problém, paní Brooksteinová? Nemáte dost hladké prostěradlo? Šampaňské na uvítanou nebylo dost vychlazené?*

Pokynul Grace, ať se posadí.

„Chtěla jste se mnou mluvit?“

„Ano.“ Grace vydechla, aby se zbavila stresu. Bylo příjemné sedět v kanceláři a hovořit se vzdělaným, civilizovaným mužem. Ředitel věznice měl na stole rodinné fotografie. Znamenaly pro ni malou, tolik potřebnou dávku skutečného světa. „Děkuji, že jste mě přijal, pane řediteli. Víte, to celé je omyl.“

Ředitel pozvedl obočí.

„Opravdu?“

„Tedy... tedy ano. Víte, tohle je přece zařízení s maximální ostrahou.“

„Vážně? Nevšiml jsem si.“

Grace polkla. Náhle znejistěla. Žertuje, nebo se jí vysmívá?

Tohle je moje šance k vysvětlení. Nesmím ji promarnit.

„Můj zločin... tedy zločin, z něhož jsem byla obviněná... nebyl násilný,“ začala. „Chci říct, že jsem nevinná, pane řediteli. Ve skutečnosti jsem neudělala to, co říkají. Ale proto tady nejsem.“

Díky bože za malá milosrdenství, pomyslel si ředitel McIntosh. Kdyby dostal jeden dolar za každou vězeňkyni, jež před ním seděla a tvrdila, že je nevinná, mohl se uchýlit do penze na Malibu Beach už před mnoha léty. Grace stále mluvila.

„Jde o to, že i kdybych to udělala, tak nemyslím... Prostě snažím se vysvětlit, že nepatřím do této věznice.“

„V tom s vámi plně souhlasím.“

Graceino srdce vzlétlo. *Díkybohu! Je to rozumný muž. Vyřídí tenhle zmatek a vystěhuje mě z té svojí dobytčí farmy.*

„Bohužel moji nadřízení to vidí jinak. Víte, domnívají se, že stát má povinnost dohlédnout, aby vás lidé nezlynčovali. Dělá jim starosti, že by to mohly chtít udělat i vaše spoluvězeňkyně, já nevím... třeba vás umlátit k smrti nějakou tyčí. Nebo vás uškrtit prostěradlem. Případně nalít vám ve spánku na obličej kyselinu. Prostě něco tohoto druhu.“

Grace zbledla jako křída. Měla pocit, že už nikdy nevydá ani hlásku. Ředitel McIntosh pokračoval:

„Z nějakého důvodu moji šéfové věří, že tady v Bedfordu vám hrozí menší nebezpečí než kdekoliv jinde. Chybný předpoklad, dle mého názoru. Ale povězte mi, Grace, co navrhuje, abych s tím udělal?“

Grace ze sebe nedostala ani slovo.

„Kdyby vám třeba tady někdo *skutečně* ublížil, tak by změnili své rozhodnutí? Myslíte, že tato eventualita přichází v úvahu?“

Ředitel McIntosh se díval Grace přímo do očí. A v tu chvíli měla jistotu.

Chystají se mě tady zabít. A jemu je to jedno. Nenávidí mě stejně jako všichni ostatní.

„Přestěhuju vás do jiného křídla. Dejte mi pak vědět, jestli vám nová cela vyhovuje lépe. A teď, jestli mě omluvíte...“

Dozorkyně ji odvedla.

Graceinými spoluvězeňkyněmi v nové cele byly stokilová černošská dealerka kokainu Cora Buddsová a hezká štíhlá, asi třicetiletá brunetka Karen Willisová.

Dozorkyně řekla Grace, že Karen zastřelila přítele své sestry. „Obě jsou tu na doživotí. Jako vy.“ A s vědoucím úsměvem dodala: „Máte spoustu času, abyste se navzájem poznaly.“ Grace napadlo, jestli nejde o narážku na sexuální vztahy, ale byla příliš vystrašená, aby se zeptala. *Nesmím bojovat se stíny. Řečí, že všechny ženy ve vězení jsou lesbičky, jsou určitě mýtus.*

Grace usedla na svůj kavalec a obezřetně si prohlížela Karen s Corou.

Ředitel McIntosh mě sem poslal za trest. Tyto ženy mohou být násilnice. Možná se mi pokusí ublížit. Musím si dávat pozor.

Cora Buddsová se ztěžka zvedla ze svého kavalce a posadila se vedle Grace. „Jak se jmenuješ, zlato?“ Páchla zkaženým dechem a potem. Grace se podvědomě poodtáhla.

„Grace. Jmenuji se Grace.“

Coře Buddsově se to z nějakého důvodu zdálo legrační. „Grace! Báječná Grace!“ zasmála se kdákavě. „A za co jsi tady, Báječná Grace?“

„Ehm... za zpronevěru,“ vyšeptla Grace. Vyslovit tento výraz jí stále činilo potíže. „Ale je to omyl. Jsem nevinná.“

„Tak za zpronevěru?“ Cora se chechtala ještě více. „Slyšíš to, Karen? Máme tady nevinnou podfukářku. Začínáme si polepšovat!“ Coře najednou zamrzl smích na rtech. „Hej, počkat. Jak jsi říkala, že se jmenuješ?“

„Grace.“

„Grace která?“

Grace na minutku zaváhala. *Grace která?* Dobrá otázka. Celá tato situace byla tak nereálná, až měla pocit, že přišla o svoji identitu. *Kdo jsem? Už nevím.* Nakonec to řekla: „Brooksteinová. Jmenuji se Grace Brooksteinová. Já –“

Grace neměla čas ani ucuknout. Cořina pěst jí přistála v obličejí tak tvrdě, že slyšela prasknutí nosní přepážky.

„Čubko!“ zařvala Cora a znovu ji praštila. Všude byla krev. Karen Willisová si dál četla v nějaké knize, jako by se nic nedělo.

„Ty jsi ta mrcha, která ukradla všechny ty prachy.“

„Ne!“ vyprskla Grace. „Já ne –“

„Můj brácha přišel kvůli tobě o práci. Tolik lidí se ocitlo na ulici, zatímco ty s tím svým staroušem jste se cpali kaviárem. Měla by ses stydět. Zařídím, abys litovala, že ses vůbec narodila, Grace Brooksteinová.“

Grace si chytila nos a zafňukala: „Prosím. Já žádné peníze neukradla.“

Cora Buddsová ji popadla za přední díl oranžové vězeňské kazajky a šklubnutím ji postavila na nohy. Jednou rukou přirazila Grace zády na zeď a druhou s ní zatřepala jako s hadrovou panenkou. „Drž hubu! Ušetři si ty kecy, ty bohatá bílá couro.“ Každé slovo doprovodila bouchnutím Graceiny hlavy do zdi. Čerstvě ostříhanými Graceinými vlasy prosakovala krev. Začínala ztrácet vědomí.

„Tišeji, Coro,“ pronesla Karen Willisová znuřeným hlasem, „Uslyší tě Denny.“

„Na to kašlu.“

Jenže za několik sekund se dveře cely skutečně otevřely. Hannah Denzelová, známá mezi vězeňkyněmi jako „Denny“ (kromě dalších přídomků), byla nejvýše postavenou dozorkyní v křídle A. Malá zavalitá běloška s hustým obočím a počínajícím knírkem si vychutnávala své postavení a těšilo ji dělat život vězeňkyním co nejmizernější a nejpotupnější. Přelétla očima scénu před sebou. Grace Brooksteinová ležela zhroucená na podlaze v kaluži krve. Cora Buddsová stála nad ní jako King Kong nad Fay Wrayovou, jenže bez jeho opičí něhy. Grace byla při vědomí, ale ne plném. Mumlala něco nesrozumitelného.

„Ten nepořádek bude uklízený,“ oznámila Denny.

Cora Buddsová pokrčila rameny. „Řekněte to jí. Moje krev to není.“

„Dobře. Ale ty se postarej, aby to udělala. Vrátím se za hodinu.“

Ten večer Grace bděla a strnulá hrůzou čekala, až Cora Buddsová usne.

O něco dříve po sobě uklidila krev. Vytírala podlahu vkleče, zatímco Cora ji pozorovala a Karen nadále četla. Denny se po hodině vrátila, souhlasně pokývla a ponechala Grace jejímu osudu. Grace se schoulila na kavalec a očekávala další Cořin útok, ale nic se nedělo. Svým způsobem si přála, aby k tomu došlo. Nebylo nic horšího než čekat se strachem sevřeným hrdlem. Nakonec se dvacet minut před zhasnutím světel dveře cely otevřely a Grace odvedli k vězeňskému lékaři. Po ledabylém omytí jí sešili ránu na hlavě šesti stehy a na zlomený nos nalepili zbytečnou náplast. Potom ji poslali zpět ke Coře.

Grace si přitáhla příkrývku těsně kolem těla. Bylo to už hodně dávno, kdy se naposled modlila, ale zavřela oči a otevřela srdce nebesům.

Pomoz mi, Bože! Prosím, pomoz mi. Jsem obklopena nepřáteli. Není to jenom Cora. Nenávidí mě všichni, ostatní vězeňkyně, dozorcí, ředitel McIntosh, lidé tam venku. Opustila mě i rodina. Neprosím tě kvůli sobě, Pane. Už mi nezáleží na tom, co se mnou bude. Ale jestli zemřu, kdo očistí Lennyho jméno? Kdo odhalí pravdu?

Grace se snažila pochopit, co se to vlastně stalo. Ale i když našla nějaký kousek skládačky, ostatní jí pořád chyběly.

Hlas Franka Hammonda: „Někdo to na Lennyho hodil.“ *Jenže kdo a proč?*

Proč Lenny udělal ze mě spolumajitelku Quora a vyloučil Johna?

Kde jsou ty miliardy z fondu?

Bolest způsobená Cořinou pěstí byla ničím ve srovnání s bolestí v Graceině nitru. Pobyt na tomto odporném místě byl jako zlý sen. Jenže nebyl to sen, ale skutečnost.

Je možné, že snem byl můj život předtím? Já a Lenny, naše štěstí, naši přátelé, náš společný život. Byl to pouze optický klam? Stálo snad všechno na lžích?

Tohle byla největší ironie z toho všeho. Grace ocejšovali jako podvodníci a lhářku. Jenže nebyla to ona, kdo lhal. Lháři byli všichni ostatní: její sestry, přátelé, lidé, kteří jedli u jejího a Lennyho stolu, kteří je v dobrých časech poplácávali po zádech, drželi za ruce, soupeřili mezi sebou v uctívání krále. Jejich náklonnost, jejich loajalita, *to všechno* byla lež. Kde jsou ti lidé teď?

Pryč. Roznesl je vítr. Vypařili se do vzduchu podobně jako chybějící miliardy Quora.

Všichni až na Johna Merrivaleho.

Drahého Johna.